

leren, havde givet Fuldmagt til, at man udbetalte dette Beløb til en Sagfører. De betalte derfor dette Beløb af noget over 2,800 Kr. til denne Sagfører, der døde og viste sig insolvent. Af disse 2,833 Kr. havde det ærede Medlem faaet de 2,000, medens de 833 Kr. ikke vare til at erholde, fordi der ikke var noget. Nu er Sagen altsaa den: Har han givet Fuldmagt eller ikke? Og det var det, hele Rets sagen stod paa. Jeg kunde ikke handle anderledes, end jeg gjorde, naar mine Embedsmænd sagde, at han havde givet Fuldmagt, det er klart.

Naa, Rets sagen endte altsaa paa den Maade, at det ærede Medlem fik sine Penge. Det skete for Resten ikke i min Tid, men hvad der skete i min Tid i den Retssag, var, at en af de Herrer, der havde afgivet Erklæringen, kom til mig og meddelte, at han var meget ked af, at han maatte sige mig, at han havde fundet en Notits et Sted, og den gjorde, at han ikke turde staa ved sin Erklæring. Det var uhyre samvittighedsfuldt, han behøvede slet ikke at have fortalt mig dette, og for Resten syntes jeg heller ikke, at Notitsen beviste det. Jeg sagde dertil: Vil De behage at meddele det til Kammeradvokaten. Det skete ogsaa, og efter at jeg var fra traadt som Minister, blev Sagen hævet, og det ærede Medlem fik sine Penge, derom er der altsaa ikke Tale mere. Han har faaet sine Penge og Procesomkostninger. Jeg lader derfor dette Punkt ligge, det hører aldeles ikke med.

Jeg kommer nu til det, som det ærede Medlem saa meget pointerede, nemlig Nedsættelsen af en Kommission til at undersøge hans Afskedigelse paa en, som han synes, ganske uforvarlig Maade. Den Kommission vilde faa et meget let Arbejde. Det kan paavises den bl. a., at man har ladet ham sidde meget for længe, men tillige, at da han blev afskediget, var det absolut nødvendigt. Jeg skal nu bemærke, at det ærede Medlem refererede en Samtale, han havde haft med mig. Jeg skal indskyde, at det er en gammel Historie, at naar man taler med Folk, der have en eller anden Sag paa Hjerte, saa finde de langt mere ud af ens Ytringer, end der i Virkeligheden ligger deri. Min Udtalelse gik ikke ud paa andet, end at jeg paa en venlig, hensynsfuld Maade meddelte, at han foreløbig ikke kunde vente at komme bort fra den Plads, han havde. Naturligvis har det ærede Medlem faaet noget andet ud af mine Udtalelser og er villig til her som ved mange andre Lejligheder at affægte Ed. Naa, i

og for sig kan hans Ord være lige saa godt som mit; men der behøves ingen Ed, for jeg kan føre et temmelig godt Bevis for, at det ikke kan være muligt, at han har gengivet Samtalen rigtigt; jeg kan føre et Bevis, der tilfredsstiller ethvert Krav om en til Vished grænsende Sand synlighed for, at jeg ikke har lovet ham Avancement, ikke har stillet det i Udsigt.

Jeg skal fortælle hvorfor. Det hang saaledes sammen, at da jeg var kommen til Udenrigsministeriet, maatte jeg naturligvis — det var noget af det første, jeg maatte gøre — undersøge, hvorledes det egentlig stod med Embedsmændene, der hørte under mig, hvad det var for Embedsmænd, og hvorledes Forholdene vare. Jeg var naturligvis ikke kendt med disse Ting, og det kunde man ikke forlange. Jeg fik blandt andet at vide om det ærede Medlem, at man ikke kunde vente, at han kunde avancere, ikke foreløbig, han maatte blive, hvor han var. Da jeg fik Tid og Lejlighed til at undersøge det, fandt jeg følgende. Kort efter at det ærede Medlem var blevet ansat, indgav han et Forslag til Udenrigsministeriet om, at der fra dansk Side skulde stræbes hen til, at det Smør, der tilvirkedes af de danske Mejerier i Argentina, og som forsendtes til England, fremkom paa det engelske Marked med Angivelse af, at Varen var produceret paa danske Mejerier. Hverken mer eller mindre. Det var en ganske mærkelig Ting for en Mand, som er udsendt som Vicekonsul, og hvis første Pligt er at fremme dansk Eksportinteresse. Men dette var altsaa noget, der fremkom før min Tid. Forslaget blev sendt til Konsulenten i London, Hr. Faber, der i temmelig stærke Udtryk skrev tilbage, at det var baade ganske urimeligt og ganske uigennemførligt. Det kom ogsaa til det kongelige danske Landhusholdningsselskabs Kundskab, og de Bemærkninger, som faldt der, gik i fuldstændig Tilslutning til Hr. Fabers, og det tilføjes, at den — hans Beretning — bærer stærke Vidnesbyrd om, at de ikke ringe Forventninger, hvormed Landbruget har imødeset Virkningerne af, at der er blevet udsendt Konsuler til oversøiske Pladser med det Hverv ogsaa at arbejde for det danske Landbrugs Interesser, kunne blive skuffede. Ja, det have de virkelig Ret i, vi vare vel farne, hvis danske Konsuler fremmede Landets Eksportinteresser paa den Maade. Det er vel saa klart som nogen Ting, at det for enhver Minister i alt Fald foreløbig vilde være ganske umuligt at lade den Mand avancere. Jeg har hørt enkelte,